

Azért érdemes az Egyházba belépni és benne maradni, mert az Egyházon kívül nem ismerik a Szentlelket, Isten személyes mindenhatóságát. Legfeljebb mint személytelen erőt fogják fel, de mit segíthet rajtunk egy személytelen erő, akit nem lehet megszólítani? Az Egyház azonban nap mint nap, szakadatlanul hívja őt az epiklézisek során: „Teremtő Lélek, jöjj közénk!” Ahol a szent liturgia Isten Lelkét említi, s az ő segítségét kéri, ott a teremtéshez hasonló isteni erő árad. A Szentlélek ugyanis mindig teremtő és újjáteremtő Lélek, nem alakítgató, nem díszítgető, nem a problémákat elfedő. Hinni is csak azért vagyunk képesek, mert a feltámasztó Szentlélek Isten bennünk van. A feltámadott Krisztus az ő erejében jelenik meg a kenyér és a bor színe alatt, hogy millió és millió helyen találkozzon híveivel.

A konszekráció pillanatában a liturgia Szentlelke térben és időben idehozza hozzánk Krisztus feltámadását. A pap gyarló kezével és szavával, mi pedig mindnyájan emberi szívünkkel részt vehetünk abban a titokzatos eseményben, amellyel az Atyaisten mintegy bekiáltotta a Szentlelket Fia sírjába, hogy megmentse Szentjét a rothadástól. A feloldozásban is ilyen erő árad: megsemmisül a múlt, és új jövő tárul fel előttünk.

Nem is tudjuk igazán felfogni, hogy micsoda isteni ajándékot kapunk a szentségekben. Nemcsak kötelességünk, hanem elemi érdekünk, hogy belőlük éljünk, hiszen csak általuk ízlelhetjük meg az istengyermekség csodáját. Minden egyes epiklézis, minden egyes szentségkiszolgáltatás életadás, illetve a halál, az alvilág és a kárhozat legyőzése a Lélek erejében. Ezért mondhatjuk, hogy az Egyház szentségi rendjében már megkezdődött az eszkaton, megkezdődött a holtak végidőkbéli feltámadása.

Íme Isten gyöngesége és hatalma, s íme az ő állandó vigasztalása ebben a halálra szánt, mulandó világban.

Fr. Barnabás Balázs